

AICINĀJUMS KLŪT PAR MĀCEKLI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lūk. 5:1-11, 6:12-16, 9:1-6, Mat. 10:5-15, Lūk. 10:1-24, Lūk. 9:23-25, Mat. 16:24-28.

ATMIŅAS PANTS:

“Tad viņš visiem sacīja: ‘Ja kāds grib man sekot, tas lai aizliedz sevi, lai ņem savu krustu ik dienas un seko man.’” (Lūk. 9:23).

«**M**āceklis” ir sekotājs jeb audzēknis. Vārds “māceklis” Bībelē atrodams vairāk nekā 250 reizi, galvenokārt evaņģēlijos un Apustuļu darbos, bet ne tikai. Esot māceklim, aktivizējas mūsu gars, tiek izaicināts prāts, kā arī tas no mums prasa vislabākās attiecības ar Dievu un līdzcilvēkiem. Bez pilnīgas uzticības Kristum un Viņa dzīves un vēsts prasībām nav iespējams būt māceklim. Vai var būt vēl augstāks aicinājums?

“Dievs ņem cilvēkus tādus, kādi tie ir, un audzina savam darbam, ja vien tie grib Viņam nodoties. Dvēselē uzņemts, Dieva Gars atdzīvinās visas tur esošās spējas. Svētā Gara vadībā Dievam bez atlikuma svētīts prāts attīstīsies harmoniski un tiks stiprināts, lai saprastu un izpildītu Dieva prasības. Vājš, svārstīgais raksturs tiks pārvērstis stiprā un nesatricināmā. Nemitīga svētīšanās nodibinās tik tuvas attiecības starp Jēzu un Viņa mācekli, ka kristietis kļūs līdzīgs Meistaram garā un raksturā. Tuvās attiecībās ar Kristu tas iegūs skaidrākus un plašākus uzskatus. Viņa uztveres spējas būs asākas un spriedums nosvērtāks. Tos, kas ilgosies kalpot Kristum, tā pārņems Taisnības Saules dzīvinošais spēks, ka viņš spēs nest daudz augļu Dievam par godu.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas”, 251. lpp.)

Šajā nedēļā mēs aplūkosim, kā Jēzus aicināja Savus sekotājus, un redzēsim, kādu mācību mēs varam iemācīties, kas var palīdzēt mums, turpinot Viņa iesākto darbu virs zemes.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 25. aprīlī.

Cilvēku zvejnieki

Sīmanis un Andrejs bija strādājuši visu nakti. Būdami rūdīti zvejnieki, viņi zināja, kā zvejot, kad sākt un beigt. Visu nakti viņi bija strādājuši veltīgi. Tajā brīdī, kad mācekļi jutās vīlušies, viņi saņēma negaidītu pavēli: "Airē uz dziļumu un izmet tīklus zvejai." (Lūk. 5:4) Sīmanis, nomocīts un bezcerības pārņemts, atbildēja: "Mācītāj, mēs visu nakti esam pūlējušies un nekā neesam noķēruši. Bet es izmetīšu tīklus tavā vārdā." (5. p.)

Kas ir šis galdnieks, lai dotu padomu zvejniekam, kā zvejot? Sīmanis varēja novērsties, bet varbūt ietekmi bija atstājusi Jēzus iepriekšējā mierinošā un sirsnīgā sludināšana. Tā nu viņš atbildēja: ".. tavā vārdā."

Līdz ar to pirmā mācība mācekļiem: paklausība Kristus vārdam. Andrejs, Jānis un Jēkabs arī drīz iemācījās, ka garā un neveiksmīgā nakts bija pavērusi ceļu uz gaišu un pārsteidzošu rītu, noķerot daudz zivju. Pēteris nekavējoties nokrita pie Viņa kājām un izsaucās: "Kungs, ej prom no manis, jo es esmu grēcīgs cilvēks." (8. p.). Dieva svētuma un sava grēcīguma atzišana ir vēl viens būtisks solis aicinājumā būt par mācekli. Tāpat kā Jesaja (Jes. 6:5), arī Pēteris bija spēris šo soli.

Izlasi Lūk. 5:1-11, Mat. 4:18-22 un Marka 1:16-20. Pārdomā brīnumu un zvejnieku pārsteigumu, Pētera atzišanos un Jēzus varu un autoritāti. Ko katrs no šiem pārskatiem stāsta par mācekļa ceļu? _____

"Nebīsties, no šī brīža tu būsi cilvēku zvejnieks." (Lūk. 5:10). Zvejnieku kļūšana par cilvēku zvejniekiem ir neparasta pārmaiņa: tā prasa pilnīgu sevis pakļaušanu Meistaram, savas nespējas un grēcīguma atzišanu, Kristus spēka satveršanu ticībā, lai staigātu vientuļo un nezināmo mācekļa ceļu, kā arī pastāvīgu paļaušanos uz Kristu un tikai uz Viņu. Zvejnieka dzīve ir neskaidra un bīstama, tā ir cīņa ar nežēlīgiem vilņiem, nedrošība pastāvīgu ienākumu trūkuma dēļ. Cilvēku zvejnieka dzīve ir tāda pati, bet Kungs saka: "Nebīsties." Mācekļa ceļš nav viegls, tam ir savi kāpumi un kritumi, savi prieki un izaicinājumi, bet māceklim nav jāiet vienam. Tas, kurš teica "Nebīsties!" stāv blakus uzticīgam māceklim.

Izlasi vēlreiz Pētera atzišanos, ka viņš ir grēcīgs cilvēks. Ievēro, kā šis grēcīgums radīja viņā vēlmi tikt atšķirtam no Jēzus. Ko tas mums stāsta par grēku un tā ietekmi uz mums, attālinot mūs no Dieva? _____

Divpadsmit mācekļu izredzēšana

Mācekļi neieceļ paši sevi. Tas ir rezultāts, kad cilvēks atsaucas uz Jēzus aicinājumu. Lūka min, ka Jēzus jau bija aicinājis Pēteri, Andreju, Jāni un Jēkabu (Lūk. 5:11, Mat. 4:18-22) un Mateju Leviju, muitnieku (Lūk. 5:27-32). Tagad autors noliek divpadsmit mācekļu izredzēšanu stratēģiskā vietā savā stāstā: tūlīt pēc vīra ar nokaltušo roku dziedināšanas sabbatā (Lūk. 6:6-11), kas pamudināja farizejus perināt plānus Jēzus nogalināšanai. Kungs zināja, ka bija pienācis laiks, lai nostiprinātu Savu darbu un sagatavotu darbinieku komandu, ko Viņš varētu apmācīt un sagatavot darbam pēc krusta notikumiem.

Izlasi Lūk. 6:12-16, 9:1-6! Ko šie panti stāsta par divpadsmit apustuļu aicināšanu? _____

Pūlī, kas sekoja Viņam, bija daudz mācekļu – tādi, kas sekoja Viņam kā skolēni savam skolotājam. Bet Kristus uzdevums bija kaut kas vairāk par mācīšanu. Viņam bija jāizveido atpestīto kopiena, draudze, kurai būs jānes Viņa glābjošā vēsts līdz zemes galam. Šim nolūkam Viņam ir vajadzīgs kaut kas vairāk par mācekļiem. "Viņš pasauca pie sevis mācekļus un izraudzīja no tiem divpadsmit, kurus tad Viņš nosauca par apustuļiem." (Lūk. 6:13) "Apustulis" nozīmē kādu, kas ir sūtīts ar īpašu vēsti īpašam nolūkam. Lūka sešas reizes izmanto šo vārdu evaņģēlijā un vairāk nekā 25 reizes Apustuļu darbos (Matejs un Marks to izmanto katrs tikai vienu reizi).

Divpadsmit mācekļi netika izvēlēti, pmtojoties uz viņu izglītību, ekonomisko labklājību, stāvokli sabiedrībā, morālo izcilību vai kaut ko, kas padarītu viņus izredzētības cienīgus. Viņi bija parasti vīri: zvejnieki, muitnieks, Zēlots, skeptiķis un kāds, kurš beigās izrādījās nodevējs. Viņi tika aicināti tikai vienam nolūkam: būt par Kēniņa un Viņa valstības vēstniekiem.

"Dievs pieņem cilvēkus tādus, kādi tie ir, ar visiem cilvēciskajiem rakstura elementiem, un sagatavo savam darbam, ja vien tie grib pakļauties un mācīties no Viņa. Tie tiek izraudzīti ne tāpēc, ka ir pilnīgi, bet lai, neskatoties uz viņu nepilnībām, atzīdami un izdzīvodami patiesību, Kristus žēlastībā tiktu pārveidoti Viņa līdzībā." (E. Vaita "Laikmetu ilgas", 294. lpp.)

Būsim godīgi: ne mēs, ne citi draudzē nav perfekti. Mēs visi esam izaugsmes procesā (pat ja liekas, ka kāds aug lēnāk, nekā mēs to vēlētos!) Kā mēs mācāmies strādāt kopā ar citiem un pieņemt viņus tādus, kādi viņi ir?

Apustuļu izsūtīšana darbā

Izlasi Lūk. 9:1-6 un Mat. 10:5-15! Kādas garīgas patiesības mēs varam mācīties no šiem pantiem par to, kā Jēzus aicināja šos vīrus? _____

Lūka apraksta mācekļu izsūtīšanu darbā kā trīs soļu procesu.

Pirmkārt, Jēzus aicināja viņus kopā (Lūk. 9:1). Vārds "aicinājums" vai "aicināšana" ir tikpat svarīgs kristīgajai misijai, cik svarīgs tas ir kristīgajam vārdu krājumam. Pirms tas var kļūt par teoloģisku terminu, tam ir jākļūst par personīgu pieredzi. Apustuļiem ir jāņem vērā Tas, kas aicina, jānāk pie Viņa un jābūt "kopā". Gan paklausība Tam, kas aicina, gan visa nodošana Viņam ir būtiska, lai piedzīvotu vienotību, kas savukārt ir būtiska, lai misija būtu veiksmīga.

Otrkārt, Jēzus "deva tiem spēku un varu" (Lūk. 9:1). Jēzus nekad nesūta Savus sūtņus ar tukšām rokām. Viņš arī negaida, lai mēs būtu Viņa pārstāvji paši savā spēkā. Mūsu izglītība, kultūra, stāvoklis, labklājība un intelīģence ir bezspēcīga Viņa misijas veikšanai. Kristus ir tas, kas padara spējīgu, sagādā nepieciešamo un dod spēku. Grieķu vārds "spēks" ir "dynamis", no kā radies "dinamo", gaismas avots, un "dinamīts" – enerģijas avots, kas var izspridzināt cauri kalnam. Spēks un vara, ko dod Jēzus, ir pietiekams, lai sakautu velnu un iznīcinātu viņa nodomus. Jēzus ir mūsu spēks. "Kad cilvēka griba sadarbojas ar Dieva gribu, tā spēj visu. Viss, kas pēc Viņa pavēles jādara, ir paveicams Viņa spēkā. Visi Viņa norādījumi reizē arī sekmē to izpildīšanu." (E. Vaita "Kristus līdzības", 333. lpp.)

Treškārt, Jēzus "nosūtīja viņus sludināt Dieva valstību un ārstēt slimos" (Lūk. 9:2). Sludināšana un dziedināšana iet roku rokā, un mācekļu misija ir rūpēties par visu cilvēku – ķermeni, prātu un dvēseli. Grēks un sātans ir sagūstījuši visu cilvēku, un viss cilvēks ir arī jādara svēts Jēzus spēkā.

Mācekļi savu dzīvi var saglabāt tikai tad, ja tā pilnībā tiek nodota Kristum. Ne zelts, ne sudrabs, ne tēvs, ne māte, ne dzīvesbiedrs, ne bērns, ne dzīvība, ne nāve, ne šodienas nejaušības, ne rītdienas kritiskie brīži nedrīkst nostāties starp mācekļiem un Kristu. Vienīgais, kas ir svarīgs, ir Kristus, Viņa valstība un liecība pazudušajai pasaulei.

"Neņemiet sev ceļā līdzī neko." (Lūk. 9:3) Kāds svarīgs princips šeit ir atklāts, kas mums ir jāsaprot un jāpiedzīvo savā dzīvē? _____

Izsūtot septiņdesmit

Izlasi Lūk. 10:1-24. Ko šis ziņojums par 70 misionāru izsūtīšanu māca mums par dvēseļu mantošanas darbu, saskaroties ar lielās cīņas realitāti? _____

Jēzum kalpošanas laikā sekoja vairāk nekā 12 mācekļu. Kad Pēteris uzrunāja ticīgos, vadot mācekļa izraudzīšanu Jūdās vietā, tā bija vismaz 120 mācekļu grupa (Ap. d. 1:15). Pāvils ziņo, ka Jēzum debesbraukšanas brīdī bija vairāk nekā 500 sekotāju (1. Kor. 15:6). Tas, ka Jēzus izsūtīja 70 mācekļus, nenozīmē, ka viņam nebija vairāk mācekļu, bet gan to, ka Viņš izvēlējās īpašu grupu ar noteiktu misiju, lai tā ietu Viņam pa priekšu pa Galilejas pilsētām un sagatavotu ceļu Viņa apmeklējumam.

Tikai Lūkas evaņģēlijs min skaitli 70, kas ir ļoti raksturīgi uz misiju noskaņotajam Lūkam. Skaitlis 70 Rakstos, kā arī jūdu vēsturē ir simbolisks. 1. Moz. 10. nodaļa nosauc 70 pasaules tautas kā Noas pēcnācējus, un Lūka bija autors ar universālu pasaules skatījumu. Mozus iecēla 70 vecajus sev par palīgiem (4. Moz. 11:16, 17, 24, 25). Sinedrijā bija 70 locekļu. Vai tam visam ir kāda saistība ar to, ka Jēzus aicināja 70, Rakstos nav minēts, un mums nevajadzētu kavēties prātošanā. Bet svarīgi ir tas, ka Jēzus – draudzes vadības Skolotājs – atstājis mums par paraugu stratēģiju, kurā atbildība un vara nav dažiem, bet tā ir sadalīta plašam mācekļu lokam.

70 mācekļi atgriezās ar prieku un gandarījumu. Viņi teica Jēzum: “Kungs, Tavā vārdā pat dēmoni mums pakļaujas.” (Lūk. 10:17) Veiksme dvēseļu mantošanā nekad nav evaņģēlista darbs. Evaņģēlists ir tikai starpnieks. Veiksme nāk no “Tava vārda”. Jēzus vārds un spēks ir katras veiksmīgas evaņģēlija misijas sirds.

Bet ievēro trīs svarīgas Jēzus reakcijas uz 70 mācekļu veiksmi misijā. Pirmkārt, veiksmīgā evaņģelizācijā Jēzus redz sātana sakāvi (18. p.). Otrkārt, jo vairāk cilvēks ir iesaistīts evaņģēlija darbā, jo lielāks spēks viņam ir apsolīts (19. p.). Treškārt, evaņģēlista priekam nevajadzētu būt par to, kas ir paveikts virs zemes, bet par to, ka viņa vai viņas vārds ir rakstīts Debesīs (20. p.). Debesis priecājas un ievēro katru cilvēku, kas ir izrauts no sātana nagiem. Katra dvēsele, kas ir mantota valstībai, ir trieciens sātana plāniem.

Izlasi vēlreiz Lūk. 10:24. Ko mēs esam redzējuši tādu, ko gribēja redzēt pravieši un ķēniņi, bet neredzēja? Ko tam vajadzētu nozīmēt mums?

Mācekļa cena

Sokrātam bija Platons. Gamaliēlam bija Sauls. Reliģiju vadītājiem vienmēr bijuši nodevušies sekotāji. Taču atšķirībā no Jēzus mācekļiem tie balstās uz cilvēcīgu filosofiju, nevis sakņojas paša Jēzus personā un paveiktajā. Tādējādi kristīgā mācekļība izriet ne tikai no Jēzus mācības, bet arī no tā, ko Viņš izdarīja, lai glābtu cilvēci. Jēzus aicina visus Savus sekotājus pilnībā nodoties Viņam, uzņemties savu krustu un sekot Viņa vadībai. Kristīgā mācekļība nevar pastāvēt, ja nav cilvēku, kas ietu Golgātas ceļu.

Izlasi Lūk. 9:23-25, Mat. 16:24-28, Marka 8:34-36. Kāda svarīga vēsts šeit ir dota ikvienam, kas sauc sevi par kristieti? _____

Kristīgs mācekļis rodas nekavējoties, tiklīdz izveidojas attiecības starp glābto un Glābēju. Ja esam glābti, mums jāseko Glābējam. Tādējādi Pāvils varēja teikt: "Tādēļ nevis es dzīvoju, bet manī dzīvo Kristus. Un mana dzīve miesā tagad ir ticībā uz Dieva Dēlu, kas mani ir milējis un atdevis sevi par mani." (Gal. 2:20)

Kāda ir mācekļa cena, rakstīts Lūk. 9:23: "Tad viņš visiem sacīja: 'Ja kāds grib man sekot, tas lai aizliedz sevi, lai ņem savu krustu ik dienas un seko man.'" Ievēro šos vārdus: "aizliedz", "ņem" un "seko". Stāstā par Pēteri atrodam labāko pašai aizliedzības definīciju. Pēteris teica: "Es nepazīstu Jēzu." Ja aicinājums būt par mācekli prasa, lai es aizliedzu sevi, tad man jābūt spējīgam teikt: es sevi nepazīstu, mans "es" ir miris. Tā vietā ir jādzīvo Kristum (Gal. 2:20). Otrkārt, uzņemties krustu ik dienas ir aicinājums nemītīgi piedzīvot sevis krustā sišanu. Treškārt, sekošana prasa, lai dzīve tiktu vērsta un koncentrēta tikai uz Kristu.

Jēzus paplašina mācekļības maksu pat vēl tālāk, kā tas ir atklāts Lūk. 9:57-62: nekas nevar būt svarīgāks par Jēzu. Viņš un tikai Viņš pirmajā vietā draudzībā un sadraudzībā, darbā un kalpošanā. Kristīgam māceklim miršana sev nav izvēle, tā ir nepieciešamība. "Kad Kristus aicina cilvēku, Viņš liek viņam nākt un mirt. [...] Tā ir tāda pati nāve katru reizi – nāve Jēzū Kristū, vecā cilvēka nāve pēc viņa aicinājuma. .. Tikai cilvēks, kas ir miris savai gribai, var sekot Kristum." (Dietrich Bonhoefer "The Cost of Discipleship" (New York: The Macmillan Co., 1965), 99.p.)

Ko tev maksā sekošana Kristum? Pārdomā labi savu atbildi un ar ko tā ir saistīta!

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Krusta pacelšana nogriež no dvēseles savu “es” un noliek cilvēku tur, kur viņš iemācās, kā nest Kristus nastas. Mēs nevaram sekot Kristum, neuzņemoties Viņa jūgu, nepaceļot krustu un nesejojot Viņa pēdās. Ja mūsu griba nav saskaņā ar dievišķajām prasībām, mums ir jāaizliedz savas tieksmes, jāatstāj mūsu iemīļotās ilgās un jāstaigā Kristus pēdās.” (E. Vaita “Dieva dēli un meitas”, 69. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasi vēlreiz jautājumu trešdienas tēmas beigās saistībā ar Lūk. 10:24. Kam mēs, dzīvojot šajās dienās un laikos, varam būt liecinieki, ko “daudzi pravieši un ķēniņi” gribētu redzēt, bet neredzēja? Kā ir, piemēram, ar pravietojumu piepildīšanos? Padomā, cik daudziem praviešiem un ķēniņiem Dan, 2., 7. un 8. nodaļas pravietojumi vēl bija nākotnē, bet tagad mums ir vēsturiski fakti! Ko tu vēl vari izdomāt?

2. Pārdomā vairāk Jēzus vārdus par visas pasaules iemantošanu, bet savas dvēseles pazaudēšanu. Ko Viņš ar to domāja? Un kā ir ar dzīvības zaudēšanu, lai to glābtu? Ko tas nozīmē? Viena lieta ir, ja neticīgais savtīgi pieķeras šīs pasaules lietām. Kāpēc gan ne – viņi domā, ka tas ir viss, kas viņiem ir. Kam vēl lai viņi pieķeras? Bet kāpēc ticīgie, kas zina, ka šī pasaule reiz beigsies un sāksies jauna, tik ļoti vēlas iegūt no šīs pasaules, cik vien daudz iespējams? Kā mēs varam pasargāt sevi no šī ļoti bīstamā garīgā slazda?

3. Izlasi Lūk. 10:17-20. Mēs varam saprast šo cilvēku sajūsmu, redzot, ka pat dēmoni viņiem pakļaujas Kristus vārdā. Izlasi, kā Jēzus viņiem atbildēja. Ko Viņš tādu pateica, ko ir svarīgi saprast ikvienam, kas ir iesaistīts misijā?

4. Vai vari nosaukt cilvēkus, kuriem izvēle sekot Kristum ir maksājusi ļoti daudz, varbūt pat vairāk nekā lielākajai daļai no mums? Pārrunājiet, ko šie cilvēki zaudēja, ko viņiem maksāja sekošana Kristum un vai es būtu gatavs darīt to pašu?